

"Sunt o negustoare de timp"

Gabriela Méndez spune că este, probabil, o negustoare de timp, pentru că ia minute din zi. Ne vorbește de cele patru fiice ale sale, de munca sa într-un liceu, de viața sa socială și de marile ei pasiuni: pictura și muzica.

06.08.2013

Puțin câte puțin, m-am obișnuit să fiu un fel de Negustoare de timp și să iau minute din zi. Orice fărâmitură contează. Astfel că acum, când, de exemplu, aș putea să dau alte câteva

tușe de pensulă unui portret pe care mi l-au cerut niște prieteni (una dintre primele mele comenzi ca pictor), las deoparte pensulele și vă povestesc câte ceva despre viața mea.

Nu am o poveste extraordinară și, la cei 31 de ani ai mei, ar fi prematur să scriu un fel de autobiografie; dar, fiindcă mi s-a cerut cu insistență, voi începe prin a vă spune că tatăl meu este *membre supranumerar* al Opus Dei și, împreună cu mama mea, alcătuiește un cuplu de tineri bunici care mă sprijină.

Am studiat la Peñubiña, un liceu din Fomento din Oviedo, iar mai târziu am studiat Dreptul la Universitatea din Oviedo. Încă de mică am participat la activitățile unui grup al *Lucrării*, Montealegre, deși cu intermitențe, după cum permitea sau nu organizația.

Am prieteni buni *supernumerari* și *numerari*, dar trebuie să subliniez rolul unei prietene apropiate *supernumerare*, decisiv în hotărârea mea de a intra în Opus Dei. Îmi era clar că asta vreau să fac, dar povestea și viața ei s-au dovedit foarte stimulatoare pentru a-mi da încredere în posibilitatea de a îmbina acordul meu cu Dumnezeu cu o viață obișnuită și foarte încărcată (și aceasta când încă nu eram mamă...).

Un tată fantastic și un cvartet de coarde

Un alt pilon fundamental al vieții mele este Alfonso, soțul meu. Acum, că nu mă aude, voi vorbi de bine despre el. Reunește atâtea calități încât uneori cred că nu îl merit. Este remarcabilă capacitatea lui intelectuală, care depășește posibilitățile arhitectonice ale micii noastre locuințe... Prețuiesc de asemenea sensibilitatea lui și, mai

ales, simțul său al umorului, care este ceva fundamental în această viață (de aici pasiunea noastră comună pentru *Les Luthiers*). Pentru a rezuma, cred că Alfonso este un tată fantastic, un geniu; dar nu un geniu aiurit al matematicii, din aceia care scriu formule închiși în casă. Lui i se potrivesc mai bine frazele scurte dintr-o agendă *Molerskine* sau de pe o foaie îndoită. Este pur și simplu un geniu care, în fațeta mai comună a personalității sale, se dedică avocaturii.

Avem patru fiice: Gabriela (7 ani), Candela (4 ani), Lola (2 ani) și Estrella (6 luni). Au o capacitate specială de a se auzi în timp de vorbesc toate patru deodată (mai puțin cea de 6 luni, bineînțeles, care se alătură simfoniei făcând diverse zgomote). Ne-au făcut deja demonstrații ale darului atât de propriu copiilor care constă în a le da părinților lecții discrete despre

lucruri importante, cum ar fi, de exemplu, momentul în care cumnatei mele, Mamen, i s-a furat servieta. Ne povestea într-o zi cum s-a întâmplat, cu multă furie și dezamăgire, când, deodată, Gabriela (care avea atunci 6 ani abia împliniți) a încercat să ajute cumva la rezolvarea situației și a apărut cu puținii săi bani economisiți în mână, contribuind astfel, cu *tot* ce avea, la repararea pagubei și la încurajarea mătușii ei. Așa, Mamen, ca să cumperi altă servieta.

Îmbinare a pieselor de puzzle din viața cotidiană

Lucrez la un liceu din Fomento, care se numește Peñamayor, ca personal auxiliar, nedidactic. Discut cu părinții, fac secretariat pentru direcțiune... Sarcinilor mele li s-ar putea aplica eticheta Adiverseșu. Este un muncă plăcută pe care reușesc să I-o ofer lui Dumnezeu în fiecare zi,

cu părțile ei bune și rele. Punându-le pe toate laolaltă, provocarea din munca mea nu este mică: să mențin tot timpul viu un zâmbet. Încerc să mențin prezența lui Isus în munca mea și acest lucru mă ajută să îmi îndeplinesc sarcinile în cel mai bun mod posibil, așa cum îmi imaginez că ar face El dacă ar fi în locul meu.

Pentru ceea ce se cheamă împăcare a muncii cu familia, fac un fel de puzzle, ca toată lumea. Trebuie să te organizezi și să înveți să delegi, pentru că sunt lucruri care, deși nu vor fi făcute așa cum le-ai fi făcut tu, pot fi delegate, și lucruri (de exemplu, educația copiilor) care nu sunt delegabile în totalitate. Trebuie să formezi o echipă bună. Îmi place să aplic această idee familiei mele: ideea de "echipă" care se înțelege bine și este foarte inimoasă.

Și, într-un fel, face parte din această echipă persoana care mă ajută în

casă, care este mai mult decât un ajutor: este ceva ca un înger păzitor.

O zi normală? Ne trezim, încercăm să ne înviorăm creierul și începe totul. Încercăm (și uneori reușim!) să luăm micul dejun în familie; astfel compensăm într-o oarecare măsură faptul că în timpul săptămânii nu putem să fim împreună la ora mesei. Apoi mă îmbrac, merg la liceu și muncă, muncă, muncă. După-amiază, iau fetițele, cumpărături zilnice, mergem acasă, băi, cina și culcarea fetelor. Apoi, Alfonso și eu încercăm (și reușim) să vorbim un pic. Până când ne ia somnul.

În toată această construcție complexă, este fundamental (sau, cel puțin, încerc să fie așa) pactul meu cu Dumnezeu: Misa, rugăciuni, rozariu. Ideal ar fi să ai un orar mai mult sau mai puțin fix, dar acum fluctuează mult. Trebuie să fie lucruri care țin de viața obișnuită.

O mare parte a timpului nostru îl petrecem (petrecere binecuvântată!) cu prietenii: familii și cupluri cu care conversațiile nu se termină niciodată; și aceasta (cred) este garanția adevăratei prietenii.

Hobby-uri și "Operațiunea Triumf"

Iar apoi sunt cele denumite de obicei "hobby-uri" și care, în cazul meu, sunt ceva mai mult decât atât. Mă refer la muzică (am fost câțiva ani în Corul Studențesc din Oviedo și acolo ne-am cunoscut, Alfonso și eu), muzica clasică și cea care, cel puțin acum, nu este clasică încă (le recomand tuturor ultimul concert al lui Jorge Drexler) și, mai ales, mă refer la pictură.

Nu sunt prea visătoare, pentru că aceste "visuri" îmi sună puțin ca "Operațiunea Triumf" și "succesul" pe termen scurt. Nu urmăresc acest succes; încerc, mai bine, ca viața mea să dea roade. Și în această străduință

sunt prinsă zi după zi, mulțumindu-i
lui Dumnezeu pentru fiecare fărâmbă
de timp câștigată.

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/sunt-o-negustoare-de-timp/> (09.06.2025)